3. Rebbane ja sok.

Rebbane tundis suurt jänno, läks kaewowet heinama äres katsuma. Laggund kaewo rakked likusid paigast. Rebbane Tsupst külma wette. — Oih, mehhel pahha meel, hakkab sealt alt hüüdma: „Head lomad, tulge liggi!"

Wanna sarwekandja kulis kärrinat, watas alla kaewo sisse, küsis: „Mis teie seal tete?"

Kawwal kelm ütles: „Oh, täddipoeg, kui sinna teaksid, mis hea maggus wessi se on, nisuggust heat wet polle ülle mailma leida. Tulle, katsu ommeti sutäitki!"

Sok Kropst sisse. — Kapputas habbet, wandus: „Mis paggana temp se on, seie wõib jo ärrauppuda."

Rebbane ütles: „Noh, wennake, lähme siis wälja, kui sa ei tahha katsuda. Aia ennast sirgeks ülles esimeste jalgega, kül minna õpetan. Mul on keik ammetid selged."

Sok aias esimesed jallad ülles. Rebbane Lipst sokka selga, teine rops, temma sarwede peäle, kolmat puhko kaewust wälja!

Sok küsis: „No, kuida nüüd minna wälja saan?" —

Rebbane irwitas: „Sinna Narr, selle peäle ollekssid sa piddanud enne mõtlema, kui sa sisse kargasid!"

Ärra usso kelmi jutto,
koeral kelmil kawwal keel:
rummal tõ saab tehhtud rutto,
elloaeg sest pahha meel!

Eesti-ma rahwa Kalender 1855, lk. 29